

LUČ

Navodila za počitnice:

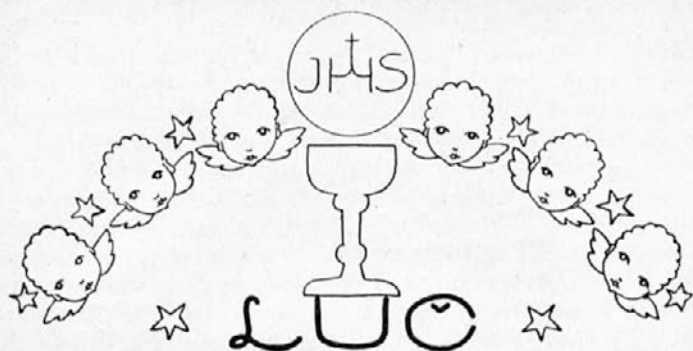
1. Nobene nedelje in nobenega praznika brez sv. maše.
2. Zjutraj in zvečer molitev!
3. Če le mogoče vsak dan obisk v cerkvi.
4. Varuj se nevarne družbe! Pazi na dostojnost pri kopropanju!
5. Sv. obhajilo prejmi, če le moreš, vsako nedeljo, prav gotovo pa vsak mesec!

Urednik.

Iz Žužemberka.

Letos je zapel misijonski zvon tudi pri nas v Žužemberku. Pridno in pobožno smo se vsi, veliki in mali, udeleževali te lepe in potrebne pobožnosti, ki smo jo obhajali v začetku marca. V cerkvi je bilo ves teden krasno petje. Otroci smo imeli skupno spoved, sv. obhajilo in pridige. Gospodje misijonarji so zelo lepo govorili in nas navduševali za sveto krščansko vero. Ljudje so se sv. misijona udeleževali v prav obilnem številu. Marsikateri grešnik se je te dni spreobrnil, ko je zaslišal ubrano zvonjenje, ki je klicalo in vabilo vernike v cerkev, da se tam navdušijo za vse lepo in dobro. Po klancu ob cerkvi so pa stale stojnice z lepimi spominčki na sv. misijon. Tam so se nam otrokom večkrat stine cedile, ko smo gledali tako lepe stvari. Ob sklepu sv. misijona je pa g. misijonar blagoslovil vse spominčke, ki so si jih nabavili ljudje. Podelil nam je tudi papežev blagoslov, ki naj nas spremlja po vseh potih našega življenja. Ob sklepu je bila po ganljivi plosvilni pridigi procesija z Najsvetejšim, med katero smo navdušeno prepevali litanije ob spremljevanju cerkvene godbe. Te smo se udeležili vsi šolski otroci z našim praporom Marijinega vrtca. Dan je bil krasen, sončen in topel, zato se je zbralo ogromno ljudi k procesiji. Neizbrisno nam ostanejo v spominu milostni dnevi sv. misijona, pri katerem smo tudi otroci doživeli toliko lepega.

Lidija Mlakar, učenka VI. razreda.

LETO III.

JUNIJ 1938

Štev. 10

Od Kristusa do Judeža.

Morda ste že kdaj slišali o slavnem slikarju Leonardu da Vinci? Njegovo najkrasnejše umetniško delo je »Zadnja večerja«, ki jo je naslikal v obednici dominikanskega samostana v Milanu. To je slika, na kateri je vsaka oseba zase velika umetnina.

Leonardo jo je slikal celih deset let. Za vsako osebo pa je poiskal primernega človeka, ki ga je preslikal in ga ovekovečil na steni. Takemu človeku pravimo model. — Posebno važni sta se mu v celi skupini zdeli dve osebi: Kristus in Juda Išariot. Kristusa je na-

slikal v trenutku, ko dvigne oči proti nebu in blagoslovi kruh, Judeža pa vsega zbeganega zaradi besede Gospodove: »Eden izmed vas me bo izdal.« Za ti dve osebi je najdlje iskal primernih modelov.

Najprej je iskal osebo za Kristusa. Nešteto obrazov je ostro motril, toda vseč mu dolgo ni bil niti eden. Končno pa je le naletel na mladeniča, čigar obličje se mu je zdelo pravo. Vesel je stopil k njemu in mu dejal: »Jaz sem Leonardo da Vinci. Že dolgo iščem model za velikansko sliko. V tebi sem ga našel. Prosim, pojdi z menoj, da te naslikam. Kar boš zahteval, ti bom rad dal.« Mladenič se je čutil zelo počaščenega, ker ga je tako znamenit umetnik povabil za model, še bolj pa je bil ponosen, ko je zapazil, da ga bo porabil slikar za Kristusa. Ko je Leonardo posnetek dovršil in je bil očitvidno z njim zadovoljen, je mladeniča bogato nagradil in ga odslovil.

Umetnik je iskal nato modele za apostole; cela dolga leta jih je iskal. Končno mu je manjkalo samo še lik za Judeža. Stikal je za njim po zloglasnih hišah in beznicah. Po daljšem času ga je vendarle našel. Stopi k njemu in se mu predstavi: »Jaz sem Leonardo da Vinci. Za velikansko sliko iščem model. Ali bi mi hoteli slediti? Dobro vam bom plačal.« Mož ni bil videti nič kaj zadovoljen s ponudbo. To se pravi, za model biti mu ni dišalo. Dišala pa mu je nagrada, zaradi katere se je tudi udinjal.

Preden ga je slikar začel slikati, mu je dal v roko mošnjo. Možu je bilo takoj jasno, da sedi za model Judeža. Dasi je bil do dna duše skvarjen in je vso čast že davno izgubil, ga je vendarle spreletel čut sramu in bi bil najraje zbežal, če bi ga nagrada ne obdržala na stolu. Zaradi nje je potrpežljivo sedel, dokler ni umetnik zadovoljen odložil čopiča in mu izplačal lepe nagrade.

Preden sta se ločila, se je obrnil Leonardo k možu in mu dejal: »Zelo me zanima, kako ste prišli do tako izrazitega Judeževega obraza? Toliko let sem se trudil, pa ga nisem mogel najti.«

»Gospod, ali me res ne poznate?« vpraša mož.

»Res se ne spominjam, da bi se bila že kdaj srečala,« meni slikar.

Tedaj pravi propali človek: »Ali se ne spominjate, kako ste pred leti iskali model za Kristusa?«

»O to se pa dobro spominjam,« odvrne Leonardo. »Tistega krasnega mladeniča imam še zdaj pred očmi in tudi tu na steni.«

»Pa vedite: tisti prekrasni mladenič sem bil jaz. Tedaj sem vam služil za model Kristusa, danes za model Judeža...«

Strmeč mu je pogledal Leonardo v obraz, ki sta mu ga spačila greh in zločin — in naredila iz Kristusa — Judeža. Mož pa je naglo izginil...

*

Prijatelj! Greh, samo greh je tisti, ki vodi človeka od Kristusa do Judeža, od Boga do satana. Kaj bo nekoč s teboj? Ne! Judež in satan ne smeš postati; pa tudi nikdar tako globoko padel ne boš, če

se boš oklepal Njega, ki je Kruh močnih. Če boš Jezusa vredno in pogosto prejemal v srce, potem si zavarovan pred vsemi nesrečami, zakaj Gospod bo čuval nedolžno lilijo tvojega srca.

Glej to Srce!

Mesec junij je posvečen presvetemu Gospodovemu Srcu. Plamen, ki šviga iz Jezusovega Srca, ti govori, kako je ljubil Gospod vsakega izmed nas. Križ, zasajen v Srce, te spominja največjega dokaza ljubezni, ko je zate umrl na Golgoti. Velika rana v Srcu ti pove, da je Zveličar pretil zate vso svojo kri. — Trnjeva krona nas spominja, kako smo grešni in kako majhna je naša hvaležnost do Gospoda. Žarki, ki se iz srca širijo na vse strani, pomenijo darove in milosti, ki jih pošilja Jezus vsem častilcem svojega Srca.

Glej to Srce, ki je ljudi toliko ljubilo!

Jezus dviga svoje Srce in kliče: »Glej to Srce, ki je ljudi toliko ljubilo; prejema pa za to le nehvaležnost.« Ti pa, bratec moj in moja sestra, ti pa ne vračaj Jezusu nehvaležnosti. Izkaži se mu hvaležnega s svojim neomadeževanim življenjem.

Kresimir:

Ivančkova zgodba.

Ivančkov oče je bil bogat trgovec. Svojega sinčka ni razvajal, ker je vedel, da s takim otrokom v poznejših letih starši nimajo veselja. Ni mu kupoval nepotrebnih igrač in slaščic. Mama ga je že zgodaj naučila veliko lepih molitvic, ki so se Ivančku zelo priljubile. Večkrat ga je vzela s seboj tudi v cerkev. Prvič je hotel vse vedeti in je začel mamico glasno povpraševati, kaj je to in kaj je ono. Mama tega Ivančku ni zamerila. Poučila ga je, da se v cerkvi ne sme govoriti, ker bo sicer Jezušček hud. Ivanček se pa Jezuščku ni hotel zameriti, zato je v cerkvi molčal in pazljivo gledal na oltar, kjer se pri maši Jezus nekrvavo daruje svojemu nebeškemu Očetu pod podobama kruha in vina. — Ko je pričel hoditi v šolo, je bil zelo marljiv in najboljši učenec v razredu. Svoje součence je ljubil in jim rad pomagal, če je bilo treba. Revnemu Francku je kupil vse knjige in zvezke s lastnimi prihranki.

Gospod katehet je učencem priporočal, naj se vpišejo h križarjem, kjer bodo lahko slišali veliko lepih in koristnih reči. Ivanček je takoj zaprosil starše za dovoljenje. Ti so privolili, ker so vedeli, da je za mlade ljudi zelo koristno, da so v kaki verski družbi. Ko je tisti teden prišel Ivanček h križarjem, se je hitro znašel v novi družbi. Najbolj se mu je priljubil prijazni pater Pavel, ki je znal toliko lepih reči. Ta jim je nekoč pripovedoval o prvih kristjanih, ki so prejeli sv. obhajilo vselej, kadar so bili pri sv. maši. Vzpodbudil jih je, naj jih skušajo posnemati. Ivanček je bil za to ves navdušen. Odslej je hodil tudi ob delavnikih k sv. maši in obhajilo.

*

Bližal se je praznik sv. Rešnjega Telesa. Pater Pavel je povedal svojim malim prijateljčkom, da bodo šli za procesijo. Hitro so zbrali denar za lepe križarske kroje. Nekateri so dali malo več denarja, da bi si jih s tem denarjem mogli kupiti tudi revni križarji. Največ denarja pa je zbral Ivanček. Nestrpno je čakal dneva, ko bo spremljal pri procesiji Jezusa v novem kroju. Prišel je težko pričakovani dan. Po ulicah se je vila dolga procesija. Na čelu so šli križarji v svojih lepih krojih, ki so vsem ugajali. Kako vesel je moral biti Ivanček, ko je stopal za procesijo! Toda žal, med križarji ni bilo Ivančka. Tisto uro, ko se je vila procesija po mestu, je ležal Ivanček v svoji postelji na smrt bolan. Prehladil se je bil in lotila se ga je zavratna pljučnica. Oče in mama bi dala vse, da bi ozdravel, toda božja volja je odločila drugače. — Procesija bi morala iti mimo hiše Ivančkovih staršev. Ker on sam ni mogel stati, je prosil mamico, da ga je dala v naslonjač k oknu. Mati mu je ustregla. Ivanček je zapazil tovariše,

nato pa duhovnika z Jezusom. Blažen smehljalj se mu je pokazal na obličju. Njegove oči so zadnjikrat videle Jezusa na zemlji. Še tisti dan se je preselila njegova duša v nebesa, kamor ga je poklical Jezus.

Kelih božje krvi.

*Angeli z nebes so odhiteli,
kelih zlat so s sabo vzeli
za Kristusovo rešnjo kri...*

*Tiho so se razorstili,
krog božjega Srca stopili
in kelih zlat so doignili.*

*Gospod je angelom napolnil čašo,
s krvjo opral je krivdo našo,
v srce pa vlil nam je moči.*

P. Krizostom.

Pred obhajilom.

P. Francè Ačko.

1. Pri-di lju-bi Je-zus, pri-di mi vsr-
2. Da si Bog in Stvarnik, to priznam vse-

1. ce. Tež-ko te že ča-kam, veselim se
2. kdar. Vho-sti-ji Te mo-lim, moje duše

1. že. Težko te že čakam ve-selim se že.
2. žar. Vhosti-ji te molim mo-je du-še žar.

Trdno upam vate, ker si vir dobrot.
Kličem ti hvaležno: ljubim te Gospod.

Žal so mi vsi grehi, bridko me skele.
Vse kar tebe žali, zame je gorje.

Pridi dobri Jezus. skleni se z menoj!
Pridi in ostani vekomaj z menoj!

Prof. Anton Parižan:

Sin ledenih poljan

»To je pravična kazen, ki sem jo zaslužil,« si je rekel. »Zakaj sem izpostavil nedolžnega človeka? Zakaj nisem nikoli poslušal notranjega glasu, ki me je vabil k njemu? Saj je bil pravičen in dober človek! O Kristus, ki te je on klical na svojem ledenem grobu, usmili se me!«

Tedaj pa je začutil, kakor da ga nekaj vleče kvišku in že je s polnimi pljuči zadihal svež zrak.

Roče so se mu kar same od sebe začele gibati, da je zaplaval, obenem pa se v skrbeh ozrl naokoli.

Trije njegovi tovariši in umiak, vse je izginilo.

Samo Kimi je plavala poleg njega in ga z zobmi držala za rob obleke.

»Kimi! Torej si me zopet ti rešila, moja zvesta sprem-ljevalka,« ji je rekel Badluk.

Razumna žival ga je gledala, kakor da dobro ve, kaj ji pravi in mu hoče odgovoriti:

»Jaz, seveda! Videla sem, kako te je požrl vrtinec, pa sem splavala za teboj in te potegnila ven. Kaj pa je to takega!«

Eskim je prepustil nagonu svoje psice, naj izbere pravo smer, saj je že ovohala veter in se obrnila, kamor se ji je zdelo prav.

Tako sta torej človek in pes plavala že dve uri in Badluk je začutil, da ga moči počasi zapuščajo. Samo še nekaj zamahov, pa ne bo mogel več in se bo potopil.

Naenkrat pa začne Kimi veselo lajati in Badluk zagleda obalo.

Morda je bil tako zelo utrujen, ali pa se je tako hudo razburil: Badluku so udje postali težki ko svinec, glava mu je omahnila in izgubil je zavest.

Tedaj je Kimi zbrala svoje zadnje sile, obdržala je gospodarja na površju, ga privlekla do obale in ga rahlo potegnila na breg.

Ker se pa Badluk ni zganil, se je uboga žival vlegla zraven njega in začela žalostno tuliti.

8. Oba rešena!

Duhovnik, ki so ga bili Eskimi obsodili, naj umre na čudnem splavu, je polagoma začel razmišljati o nevarnem položaju, ki se je v njem nahajal.

Morje je bilo posejano s kladami, kakršna je bila njegova. Zadevale so se in drobile v tisoče koščkov, kadar jih je veter treščil skupaj.

Popolnoma pa je zaupal v božjo previdnost in si govoril, da za božjo čast in blagor duš prav tako rad umre, kakor rad živi, samo da se izpolnijo neizsledni božji načrti.

Mraz ga je tako prešinjal, da je ves trepetal pod premočeno obleko, noge so se mu šibile od utrujenosti, a pokonci ga je držalo zaupanje v Boga, tako da je še upal, ko že ni bilo nobenega upanja več.

Medtem pa je ledeno klado zanašal morski tok in jo neopazno rinil proti suhi zemlji.

In glej: nenadoma je opazil pesek, pomešan s kamenjem, kjer so se valovi razbijali! Padel je na kolena:

»Gospod, gotovo nočeš mojega življenja, zato ker vidiš, da bi še utegnil koristiti svojim bratom, čeprav sem ves beden. Moj Bog, zahvaljen bodi za svojo očetovsko dobroto!«

Naenkrat je ledena klada s krepkim sunkom treščila ob obalo in misijonar je zdrsnil v vodo, ki mu je še vedno segala do ledij.

Pa kaj to, saj je bil rešen! Stopil je na suho. Da bi si razmajal otrple ude, je začel teči po obali. Glavno je bilo, da se nekoliko ogreje, in res je sonce severnega tečaja, ki poleti sije noč in dan, počasi pregnalo mraz, ki mu je mrtvil ude.

In zdaj se mora razgledati, kje se nahaja.

Kolikor daleč je segalo obzorje, nikjer ni bilo videti šotora in nikjer nobenega človeškega bitja.

Že precej dolgo je stopal, ko ga je naenkrat presenetilo pasje lajanje. Obrnil se je torej v to smer, prepričan, da tod pride do kake vasi. Držal se je obale in pravkar zavil okoli kupa nagradenih ledenih klad, ko plane nanj neki pes in mu začne lizati roke.

»O Kimi, ti? Kako pa si prišla semkaj?« se je razveselil duhovnik. »Potem tudi Badluk ne more biti daleč.«

Žival pa je skakala okoli njega in lajala, kakor da se ji nekam zelo mudi.

»Da, da, Kimi, saj te razumem! Hočeš, naj grem za teboj, kajne? Pa pojdiva!«

Komaj je nekaj časa stopal za razumno živaljo, že je obstal kakor ukopan. Tamle doli leži na tleh negibno človeško telo!

»Čudno,« si misli duhovnik. »Je morda utopljenec?«

Neka posebna slutnja mu je stiskala srce, ko je hitel utopljencu na pomoč. Pozabil je na vse krivično preganjanje od strani Eskimov, pokleknil ob nesrečnežu in ga na vse mogoče načine skušal oživiti.

Končno je Badluk odprl oči. Ko pa spozna duhovnika, ki so ga po njegovih mislih že morali pogoltniti valovi, se ga je polastil praznoveren strah.

»Ne dotikaj se me!« je zavpil. »Ne dotikaj se me, bojim se te, ker prihajaš iz kraljestva duhov.«

»Badluk, nikar se ne boj,« se mu nasmehne misijonar. »Saj sem živ in zdrav. Zaupal sem v Kristusa in rešil me je.«

Eskim se je napol dvignil in ga gledal, kakor da mu ne verjame.

»Imej no pamet, Badluk,« zopet reče misijonar. »Že četrto ure sem te oživljal in končno se mi je le posrečilo. Bog bodi zahvaljen!«

»Ti, ti?« je jecljal fant. »Ti, ki sem te preganjal s svojim sovraštvom, ki sem zoper tebe naščuval vso vas,

ki sem te izročil smrti, ti mi odpuščaš? Tvoj Kristus te je rešil, praviš? Prav! A mene se nikar ne dotikaj, nisem vreden. Spoznal sem to in mi je žal. Ko mi je v ušesih bobnela voda, sem se zavedel, kako velik je bil moj zločin. Zdaj me pa pusti, misli nase in se reši!«

»Rešila se bova oba, ali pa bova skupaj umrla,« mu odločno odgovori misijonar.

»Pa zakaj vendar, zakaj me ne pustiš, da umrjem, kakor sem zaslužil,« ga vprašuje Eskim in ne da bi slutil ponavlja besede, kakor jih je nekoč govorila njegova mati.

In kakor tedaj duhovnik tudi zdaj odgovori:

»Zato, ker smo vsi otroci istega Očeta, zato ker nam je zapovedal: Ljubite se med seboj, kakor jaz vas ljubim.«

»Tvoj Kristus je mogočen, tvoj Kristus je dober. Ampak jaz, jaz sem te sovražil!« ugovarja fant s ske-sanim glasom.

»Čemu bi me sovražil? Saj vas vse ljubim!«

»Zdaj nimam v srcu nič več sovraštva,« preprosto prizna Eskim, se prevali na kolena, prime duhovnika za roko in ga prosi:

»Uči me spoznavati Kristusa, ga ljubiti in mu služiti!«

»Uči me spoznavati Kristusa...«

Duhovniku se je ožaril obraz od sreče, dvignil je roko Badluku na glavo in ga blagoslovil v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

In s tiho molitvijo je Bogu daroval to dušo, ki je zanjo toliko molil, toliko trpel, pa jo je končno le pridobil za Kristusa.

* * *

Čez tri dni sta prijatelja po hudem pomanjkanju in bedi dospela v vas. Kimi, ki jima je kazala pot, se ni zmotila.

Badluk je na dolgo in široko pripovedoval o vseh svojih doživetjih in kako mu je duhovnik rešil življenje: tisti duhovnik, ki ga je bil sam preganjal in ga zaradi čarovnikovega hujskanja dal strahopetno obsoditi na smrt!

Eskimi so molče poslušali dolgo in ganljivo povest in Voma je trepetala od strahu zdaj za svojega brata, zdaj za očeta svoje duše.

Tedaj je Badluk vzel harpuno, pritrdil nanjo misijonarjev bakreni križ in znamenje rešenja slovesno zasadil v Baffinovo zemljo.

Skozi vrste poslušalcev je šlo zadovoljno mrmranje. Edino čarovnik, ki se je bil tudi rešil s plavanjem, je srdito gledal na ves ta prizor in siknil skozi zobe proti duhovniku:

»Badluk, ta bedak, je zasadil tvoj križ, pa bomo že videli, koliko časa bo tu stal! Ti in jaz si nisva še vsega do konca povedala, pritepenec!«

Ker pa je tedaj prišla k njima Kimi in renče pokazala svoje čekane, se je ogakutu ali čarovniku zaenkrat zdelo boljše, da jo pobriše.

Poslednji sončni žarki so obsevali bakreni križ in širili žarke upanja in miru nad zemljo »Sinov ledenih poljan«.

KONEC.

Pikec in Pocec

(Piše urednik.)

(Dalje.)

Na ladjinem krovu je oprezoval spreten pomorščak Štefucov Jur. Ko je opazil, da se je potapljačeva cevka sumljivo zamajala, jo je hlastno pograbil in pričel z njo dvigati potapljača. Minilo je nekaj minut in nad morsko gladino se prikaže trebušasti stric Matije, držeč v naročju naša slavna izletnika Pikeca in Poceca. Prvi je oborožen z dragoceno mošnjo, drugi pa z dežnikom. Oba dečka veselo pozdravljata Štefucovega Jurja, ki je bil njun predobri prijatelj, in mu na dolgo in široko povesta svoje izredne doživljaje v kraljestvu podmorskega kralja. Ko je bilo pripovedovanje končano, se obrne Pikec k Štefucovemu Jurju in mu pravi z milo donečim glasom: »Jur, ti si velik

in močan. Lepo te prosim, nesí naju domov k mami. Utrujena sva močno in ne veva ne kod ne kam... Noč je.»

Štefucov Jur je bil dobrega srca. Brez besede pograbi Pikeca za roko in Pokca za hlačke in jo mahne v črno temo. Kmalu stoji pred rodno hišo obeh dečkov. Toda v hiši je vse temno — vse spi. Jur zagleda na hišnih vratih poštni nabiralnik. Ne ve si pomagati drugače: stlači oba fantiča skozi ozka vratca nabiralnika in odide. Dečka pa sta prespala noč v nabiralniku, le glavici in roke sta molila ven. Pikec je čuval svoj zaklad. Pokec pa svoj dežnik. Sonce je bilo že zelo visoko, ko

sta junaka še vedno spala in Bog vedi, kako dolgo bi še bila spala, če bi ju ne pocukal za kapici ljubezniv vrabček, ki je sedel na streho nabiralnika.

Dečka se prebudita in zavriskata od veselja. Tedaj se odpro vrata in pred Pikeca in Pokca stopi mamica, ki ju vsa srečna reši iz nabiralnika in odnese v hišo. Tam ju položi v posteljico, kjer fantka kmalu sladko zaspita. —

Ko se prebudita, spoznata, da so bile vse to le čudovito lepe sanje. Zaradi dragocene mošnje jima je pa prav posebno žal. Kako rada bi s tistim denarjem pomagala siromašnim otrokom, misijonarjem in celo urednik »Lučic« bi prejel svoj del.

(Konec.)

Pošta malega Jezusa

Nekaj odgovorov:

Sbil Marija, uč. II. c. r. mešč. šole v Mariboru. — Zelo mi je žal, ker zaradi pomanjkanja prostora ne morem priobčiti Tvojega poslovilnega pisma. Hvaležnost je pač najlepša krepost. Moli za gospo ravnateljico Zoro Klavžar in ji ohrani v srcu lep spomin.

Levat Francka, uč. 7. razr. v Žičah. — Kakor si v maju lepo častila nebeško Gospo, tako napravi v juniju oltarček božjemu Srcu. Pa še mene včasih Jezusu priporoči, lepo prosim!

Dijak Marija iz Koprivnika. — Zelo me veseli, da si ostala »Lučic« zvesta tudi zdaj, ko ne obiskuješ več šole. Korajžna pa bodi tudi v bodoče in mi le piši, kakor obetaš v pismu.

Jablanovec Alojzij, uč. 7. razr., Bakovci. — Zares, iz Prekmurja dobim bolj redko kako pismo. Vem pa že davno, da je pri Vas »Lučic« zelo v časteh, kar mi je v veliko tolažbo. Pozdravi mi prav lepo gospoda župnika in gospoda kateheta.

Urednik.

Loperšice pri Ormožu.

Loperšice je prijazna vasica, posejana z belimi hišicami med nasadi jablan in hrušk. Okoli vasi se razprostirajo širna obdelana polja in tihi gozdiči, po katerih šumijo bistri potočki. V šolo hodim na hribček Hum, ki ga na vrhu krasita podružna cerkvica sv. Janeza Krstnika in ljudska šola. Pobočje Huma obdaja morje zlahtnih trt. Tudi krasen razgled se nudi vsakomur: ako pogledamo proti jugu, vidimo tja dol do žuboreče Drave, proti severu

pa so sami vinorodni griči. To so Slovenske gorice. Najbližje mesto od nas je uro oddaljeni Ormož.

V »Lučki« se mi zdi nad vse lepa in ganljiva povest »Sin ledenih poljan«. Škoda, da je pri nas še tako malo naročnikov! Pa ne zamerite, saj veste, da je letos prvič prisvetila »Luč« v naš kraj.

Vas in vse Lučkarje pozdravlja

Terezija Šulek,
Loperšice pri Ormožu.

Naši rajni prijateljčki

† Grašič Erika, uč. 3. r. ljudske šole v Pekrah, je umrla 22. februarja v cvetju mladosti, stara komaj 9 let. Na operaciji je bila zaradi slepiča. — Zapustila nas je: svoje součenke in svojo ljubljeno mamico, ki je bila vodnica njene mladosti. Mamiči je ostala zdaj le bridkost in bolečina; njeno srce je prenapolnjeno z solzami. Pokopali smo jo na limbuškem pokopališču. Bila je vsa obsuta s prvim cvetjem. Dečki in deklice so jo spremili na njeni zadnji poti in ji zapeli »Vigred se povrnel« K poslovilni besedi se je oglasila tudi njena gospodična učiteljica in ena izmed součenk.

Kalič Cilka,
Pekre pri Mariboru.

Zitnikovi Mariji v spomin

† 29. marca 1938.

Kot angelček, ki je pokukal v svet,
odprl vrata v svoj pomladni vrt;
začudenó okrog sebe se ozrl
in vrata tiho, lahno spet zaprl —
prišla si in odšla — Marija!

Tvoj grob s pomladnim cvetjem smo obsuli,
Marija, angelček naš ljubi,
a ti iz svojih rožnih dalj
trpeči mami Tvoji pošlji ljub pozdrav
in prosi zanjo tam — Marijo!

† Janko Kozole, učencec IV. razr. ljudske šole. — Kdo bi si bil mislil, da ti bo določeno tako kratko življenje. Prehitro si nas zapustil, predragi Janko! Še zadnji dan pred prazniki si bil v šoli, zabaven, šaljiv in vesel. Z nami vred si se veselil velikonočnih počitnic, v katerih te je zasačila smrtna bolezen. Kako žalostno je v šoli, ko je tvoj

prostor prazen; dolgočasno mi je zdaj v prvi klopi, kjer sva se marsikaj lepega naučila in pomenila. Sladko spavaj in zemljica naj ti bo lahka.

Frece Božidar,

učenec IV. razreda lj. šole v Koprivnici.

† **Ferdinand Poznič**, uč. V. razr. v Rajhenburgu. — Ko je 8. julija sonce ugašalo, je ugasnilo tudi njegovo življenje. Pri kopanju so ga potegnili savski valovi v svojo sredino. Veliko plavačev ga je reševalo, a rešil ga ni nihče. Umreti je moral v vodi. Kako smo bili žalostni, ko nismo mogli najti njegovega mrtvesa telesa. Končno ga je reka naplavila v Ježicah v savski banovini, na desnem bregu Save. Od tod so ga peljali v mrtvašnico Stupnik. Starši so ga našli v tako strašnem položaju, da Vam ne morem povedati. Spoznali so ga po laseh in po rokah. — Ferdinand je bil naročnik »Luči«, ki jo je tako rad prebiral. Rad je pristopal k mizi Gospodovi. — Ti pa, dragi Nande, prosi Jezusa za žalostne starše, brate in sestre, ki Te ne moremo nikdar pozabiti.

Micika Poznič,

učenka II. r. v. n. š., Rajhenburg ob Savi.

† **Zorka**, uč. 1. razr. mešč. šole v Novem mestu. — Kakor na velikonočni ponedeljek svoja učenca na poti v Emavs, tako je vstali Zveličar letos srečal tudi Tebe, draga Zorka, in Te povabil: »Pridi!« Ti si ga spoznala, se mu ljubeznivo nasmehnila in šla z Njim v lepšo domovino. V deviško belino odeta in z ljubeznivim smehljajem na ustnicah si ležala na mrtvaškem odru. Vsa si bila posuta z nageljni in cvetkami, ki si jih tako zelo ljubila. Vse podobice, ki so Ti bile v boleznih v uteho in tolažbo, ko si jih ogledovala, si hotela imeti še po smrti pri sebi, s Teboj so šle v grob, kakor si domačim naročila. Trinajst pomladi si preživela tu na zemlji, a štirinajsto praznuješ pri Jezusu in Mariji, katere zvest otrok si bila. Marijina zastava dijaške Mar. družbe v Novem mestu Te je spremljala na zadnji poti. Kot bi plakali, so zvonovi žalostno peli, ko so mladi fantje nesli Tvoje telo k večnemu počitku. Z nami je žalovalo tudi nebo. Ko so padale prve grude na Tvojo zadnjo hišico, ko smo Ti metale cvetne šopke v grob, ko so rosile Tvojo krsto solze Tvoje žalostne mamice, očeta, sestra in brata, si nas Ti, draga Zorka, gledala že z nebes in tolažila z upanjem, da se nekoč snidemo.

Primic Pepca,

učenka I. razr. mešč. šole v Novem mestu.

† **France Sitar**, učenec 4. razreda v Mekinjah, umrl 5. aprila 1938 v Ljubljani. Tebe, dragi France, ni več med nami. Odšel si med božje krilate, kjer se veseliš pri Bogu in svoji nebeški Mamici. Kako nas je potrla vest, da si ti mrtev! S potrtimi srci smo pohiteli v Ljubljano, da te spremimo na tvoji zadnji poti. Zajokali smo ob tvojem grobu in iz naših grl se je kakor vzdih utrgalo: »Vigred se povrne...« Dragi France! Ti se sedaj veseliš pri Bogu, a tu na zemlji žalujejo za teboj tvoji dobri starši, bratci in me, tvoje sošolke, in sošolci. Na zemlji si bil zvest naročnik »Luči«, v nebesih pa si — trdno upamo — v družbi večne Luči — Jezusa. Zato prosi Jezusa za svoje starše in brate, pa tudi za nas, da pridemo kdaj za teboj v nebesa!

Francka Gerbic,

Mekinjje pri Kamniku.

† **Zupančič Pepca**, uč. 4. r. v Stični. Majniška kraljica Marija nam jo je dne 3. maja utrgala iz Marijinega vrta in jo presadila v nebeški vrt. Bila je zgledna Marijina hčerka, vneta naročnica »Luči« in pevka pri mladinskem pevskem zboru »Gloria«. V nedeljo 1. maja je bila še pri sv. obhajilu in pri shodu Marijinega vrta. V torek je bila tudi pri šmarnicah, ki jih imamo pred šolo in nato ves čas v šoli. Bila je zelo hripava, da je komaj govorila in tožila je, da jo hudo boli grlo. Še popoldne se je s sosedovimi otroki igrala in nihče ni slutil, da je zelo bolna. Molila je z domačimi sv. rožni venec in nato šla na peč. Pa jo je nenadoma začelo dušiti. Skoči k oknu in zastoka: Mama, kako me boli! Oklene se mame, pa ji nenadoma omahnejo roke in se mrtva zgrudi na tla. Ko je prišel zdravnik, ki je skoraj sosed, je bila že mrtva. Strašna davica ji je v nekaj minutah vzela mlado življenje. Ko smo drugo jutro v šoli zvedeli o tem žalostnem dogodku, nismo mogli verjeti, saj slo bili prejšnji dan še z njo skupaj v šoli. Najhuje pa nam je bilo, da se nismo smeli posloviti od nje. Zdravnik nam otrokom ni dovolil, da bi šli kropit in jo spremit pri pogrebu, ker je davica nalezljiva bolezen. Vendar smo ji spletli tri lepe vence iz belih narcis, ki smo jih smele nabrati na samostanskem vrtu. Naš voditelj Marijinega vrta in katehet preč. g. p. Alberik so rajni Pepci skazali zadnjo čast s peto sv. mašo in sprevidom na farno pokopališče. Nekaj vencev so prinesli tudi sorodniki in sedaj se vidi njen grob kot greda samih narcis. Sošolci zbiramo denar za sv. mašo, ki se je bomo vsi udeležili, ker je na zadnji poti nismo smeli spremljati.

Škofca Cveta,

učenka IV. razr. v Stični.

Predragi prijateljčki!

Iz vsega srca se vam zahvalim, ker ste kazali letos tako velikansko navdušenje za »Luč«. Če je še kdo med vami, ki ni poravnal naročnine, naj se na vso moč hitro zavrti in naj plača, sicer je nevarno, da pride z menoj v bojno razpoloženje. Pri vsej svoji sivolasi starosti imam koščene pesti. Rokave sem si pa tudi že zavihal. — Pa še nekaj imam na srcu! Prihodnje leto moramo dvigniti »Luč« na 35.000 naročnikov. Zato je potrebno, da ji ostanete zvesti in da pridobivate novih naročnikov. To pa začnite že zdaj ob koncu leta, da bo uspeh tem lepši.

Želim vam lepe in vesele počitnice!

Urednik.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.